गूढाचारी

अहो! किम् अकरोः?

क्षमायाच नां कुर्यां चेत् वरम्।
त्वां तर्जिष्यति एव।

अध्यापक-महोदयस्य पुष्पाधानीं भग्नीकरोषि स्म।
अधुना किं करिष्यसि?

गृहं प्रतिगमिष्यति यदा त्वं सम्पथे एव स्थास्यति।

तस्य स्मरण-शक्तिः न्यूना। अचिरात् विस्मरिष्यति।

सायंकाल-पर्यन्तं सम्पथे स्थातुम् आदेक्ष्यति त्वाम्।

तत्स्थाने...
... ...
एवम् अस्तु
प्रछादयेयम् इति इच्छसि किम्?
न जाने।
भोः भोः, किं कर्तव्यं मया?
अत्रैव स्थित्वा शेषम् अहमेव करिष्यामि।
गृहं गच्छ त।
मार्जन-कार्यं किमर्थं त्यजसि??
सर्वं कार्यम् अस्माभिः एव कर्तव्यं किम्?
यूयं सर्वे मार्जन-क्रियां कियत् द्विष्ठ इति जाने। अतः स्वेच्छया सर्वम् अहं कर्तुम् उद्युक्तः अस्मि।
सम्यक्तया करिष्यसि किल?
सुनेवः देवदृशः।
साधुः बटुः सः।

भोः भोः विलम्बेन आगच्छः। प्रतिक्षाम् अकरवम्।
घोरम् आसीत्।
पुष्पाधानीं मा विस्मर।
किमर्थम् अहम्?
यथाशीघ्रम् आपणतः पञ्चशतं ग्राममितं मांसं क्रीणीहि।
एवं नैव!
अहो, चतुर्गृहक्रीडाम् किम्? अहम् अपि क्रीडिष्यामि।
भोः अत्र आगच्छ।
मा विस्मर
पुष्पाधानीं
अति करोषि।
त्वरणीयम् त्वया।
जल निर्गमतः कन्दुकस्य प्रत्यानयनम्?

केवलं मन्त्रोच्चारणम्।

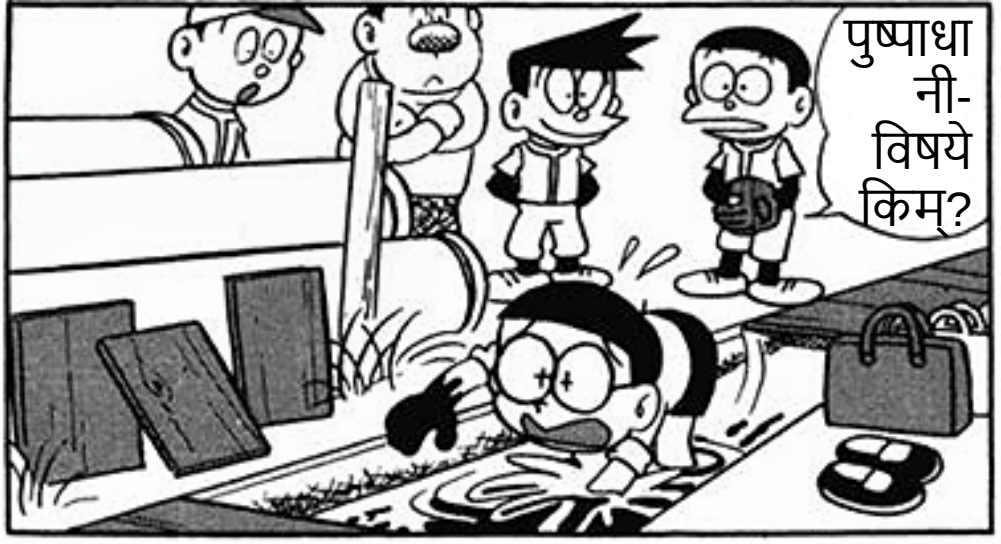
पुष्पाधानी-विषये किम्?

किम्? किमर्थं मया दातव्यम्?
मह्यमपि!
नोबित, स्व-कोश-धनं दद मे।

एवं किम्?
पुष्पाधानी इति नोबितं वदथ चेत्, युष्माकं किमपि कार्यं करोति सः।

धिक् तं दुष्टम्!!
किन्तु मया किं कर्तव्यम्?

पुष्पा धानी!

भोः, मम आज्ञप्तम् अपि सम्मार्जय।
त्राहि माम्!

न किमपि अस्ति यत् न कर्तुं शक्नोमि।
अहो दोरेमोन, कियान् विश्वसनीयः त्वम्। केवलं त्वाम् अवलम्बितुम् शक्नोमि।
तेन सह सम्यक्तया व्यवहरिष्यामि।
ममोपरि निर्भर।
भग्ना पुष्पाधानी कुत्र?
अव करिकायाम्।
प्रथमं तव विद्यालयं गमिष्याव।
पुनर्घटन-रश्मिः अयम्।
अधुना विना चिन्तां शये।
साधु।
अधुना चिन्ता अनावश्यकी।

सुनेवस्य आङ्गणं मार्जयितुम् व्यस्मरम्।
अहो विस्मृतम्।
अन्यत् किमपि कार्यं नास्ति?
कोपः आगच्छन् अस्ति।
अधुना स्मारयसि।
कियान् मूढः त्वम्। तस्मै न कुप्यसि किम्?
गूढचार-यन्त्रम्।
किमिदम्?
किन्तु कथम्?
प्रतिकर्तव्यम्

सुनेवोवस्य चर्याम् अवेक्षस्व।
तस्य दौर्बल्यानां परिज्ञानं कुरु।
प श्य।
तत् अत्र प्रदर्शिके दृश्यते
ते नेत्रे यत्किमपि पश्यतः...
तत्कोणे दक्षिण-भागे गच्छ।

अ हो! !
तत् किम् ?
हुम्? पृष्ठतः गच्छति
नहि!!
आहर्तुं गच्छाव !!
अहो! सुनेवः ।
प्रतिकारः इतोऽपि महत्त्वपूर्णः ।
गृहं प्रत्यागच्छम्।

अनन्तरम् इतरेभ्यः ज्ञापयामि।
कियान् मृषावादी सः?
सुनेव, आश्चर्यचकिता अहम्।
अहम् एकाकी एव कक्ष्यं मार्जितवान्।
अध्ययनं करिष्यामि अधुना।
बहु समीचिनम्!
किं कुर्वन् अस्ति?
इदानीं पर्यन्तं त्रिंशतिं निमेषान् यावत् दर्पणे पश्यन् आसीत्।
केवलं मां विवरितुं विद्यते।
"सुन्दर" इति शब्दः
कतिवारमपि मदीयं मुखं दृष्ट्वा श्रान्तः न भवामि।
यदा यदा पश्यामि अहम्...

निश्चयेन कदाचित् अवलोकयिष्यन्ति।
हाहाहा! कियत् अपहास्यम्! सर्वान् सूचयिष्यावः।
किमर्थं कोऽपि इतःपूर्वं न अवलोकितवान् इति न जाने।
गृहकार्यम्...कर्तुं न रोचते।
अहो? वस्तुतः अध्ययनार्थं गच्छति किम्?
किं भविष्यति इति पश्य।
धिक्! किया न स्वार्थी।
अस्तु। मम गृहकार्यं तु नोबितेन कारयिष्यामि अद्य नक्तम्।
नहि, नहि। अपर्याप्तम्।
इदं कर्गदं सर्वेभ्यः दर्शयिष्यावः इति तं तर्जयिष्यावः चेत् सः भयविप्लुतः भविष्यति।
निद्रां कुर्वन्।

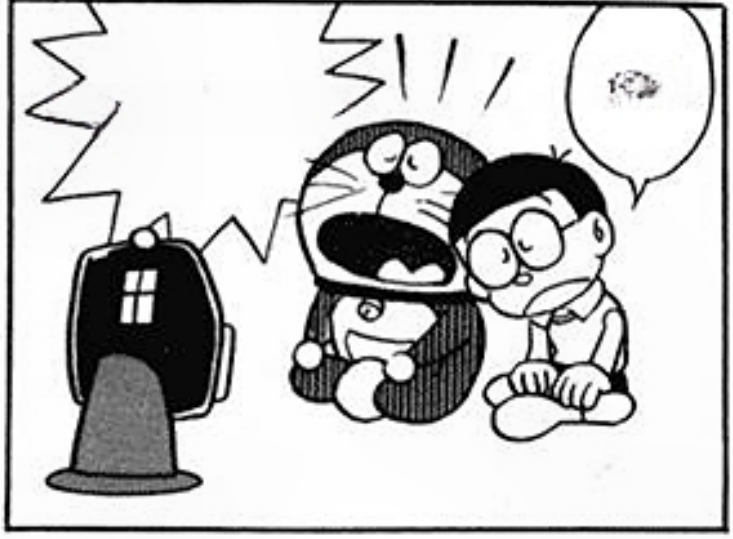

इतोऽपि निर्णायक-
दौर्बल्यस्य
अन्वेषणम्
आवश्यकम्।

किम्? किं
जातमेव?

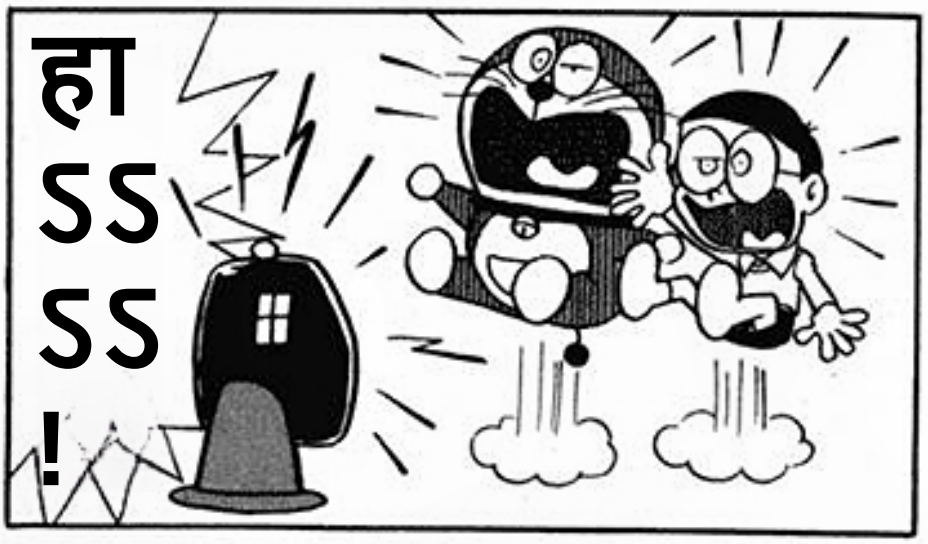
हा
ऽऽ
ऽऽ
!

इमं दुर्गुणं विना इतोऽपि
आदर्शः बालकः भवितुम्
शक्नोषि।

कतिवारं
मलधारिणीं
धारय इति
अकथयम्
त्वाम्?

सर्वे इदं ज्ञास्यन्ति
चेत् सुनेवः स्वमुखं
न प्रदर्शिष्यति।
तदर्थमेव
आवाम्
प्रतिक्षारतौ
किल?

रे नोबित! सत्वरं मम गृहे आगच्छ।
नोबितं पीडयित्वा किञ्चित् सम्यक् अनुभविष्यामि।
धिक्! कियत् अवसादकमेव!!
पुष्पाधानी!
रे पुष्पाधानी-विषयं व्यस्मरः किम्?
त्वमेव मम गृहे आगच्छ इति तं वद।
हाहाहा! परिहासं करोषि किम्?
अध्यापकाय दर्शयिष्यामि भग्नीकृतां पुष्पाधानीम्।
ガチャ
पुष्पाधानी? कस्मिन् विषये वदसि इति न जाने।
नहि! कथमेवम्?
अहोऽऽऽऽऽऽऽऽ!

दृष्टमेव दृष्टमेव !!
शयन-समये मलधारणी अपि तव कृते...
सुन्दर इति शब्दः केवलं तव कृते....
किन्तु नोबितः भग्नीकृतवान् किल इमाम्?
तस्मै किम् अग्रिम-कार्यं ददाव?
करिष्यामि एव।
अथ, मम गृहकार्यं कुरु।
कृपया, प्रार्थनां करोमि। कस्मै अपि मा वदतम्।
पुष्पाधानी! मलधारीणी!
किमर्थम हम्?

प्रयता महै।
सत्यमेव। नोबिताय "पुष्पाधानी" इति वदथ चेत् नोबितः कामपि आज्ञां पालयिष्यति।
असत्यम्।
अश क्यते एव।

?
नग्नीभूत्वा हस्तौ स्थित्वा बुक्कनं कुरु।

भोः नोबित।

किमर्थं मया कर्तव्यमेवम्।

पुष्पाधानी किल? पुष्पाधानी।
ギク